

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2012 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa C-270/12)

(2012/C 273/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: A. Robinson, pełnomocnik, J. Stratford QC, A. Henshaw, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego.

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 28, zatytułowany „Uprawnienia interwencyjne EUNGiPW w wyjątkowych okolicznościach”, zobowiązuje Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) do nałożenia zakazów lub ograniczeń dotyczących dokonywania przez osoby fizyczne lub prawne krótkiej sprzedaży lub też podobnych transakcji czy też do zażądania od osób fizycznych lub prawnych zgłoszenia lub podania do wiadomości publicznej takich pozycji.

EUNGiPW podejmuje takie środki wówczas jeżeli a) stanowią one ochronę przed zagrożeniem dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części; b) istnieją skutki transgraniczne; oraz c) właściwe organy nie podjęły żadnych środków w celu ochrony przed zagrożeniem lub podjęły środki, które nie stanowią adekwatnej ochrony przed tym zagrożeniem. Środki obowiązują przez okres nie dłuższy niż trzy miesiące przy czym EUNGiPW może przedłużyć je w sposób nieograniczony. Środki te mają charakter nadrzędny wobec wszelkich wcześniejszych środków podjętych przez właściwy organ zgodnie z rozporządzeniem w sprawie krótkiej sprzedaży.

Zjednoczone Królestwo twierdzi, że art. 28 jest niezgodny z prawem z następujących powodów.

Po pierwsze, jest sprzeczny z drugą zasadą ustanowioną przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 13 czerwca 1958 r. w sprawie 9/56 Meroni przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 9, gdyż:

1) kryteria określające kiedy EUNGiPW jest zobowiązany podjąć działania na podstawie art. 28 obejmują szeroki zakres uznania;

2) EUNGiPW przysługuje rozległy wybór w zakresie środka lub środków, które przyjmuje oraz wyjątków, które przewiduje, a takie decyzje wywołują bardzo istotne skutki w dziedzinie polityki gospodarczej;

3) czynniki, które powinien uwzględnić EUNGiPW obejmują dalece subiektywne oceny;

4) EUNGiPW jest uprawniony do przedłużenia podjętych środków bez ograniczenia całkowitego czasu ich obowiązywania.

5) nawet jeśli (wbrew stanowisku Zjednoczonego Królestwa) art. 28 nie prowadzi do podejmowania przez EUNGiPW decyzji w dziedzinie polityki makroekonomicznej, EUNGiPW posiada szeroki zakres uznania co do zastosowania tej polityki w szczególnym przypadku tak jak w sprawie Meroni.

Po drugie, art. 28 ma powierzać EUNGiPW uprawnienia do przyjmowania wiążących środków o ogólnym zakresie wbrew orzeczeniu Trybunału w sprawie 98/80 Giuseppe Romano przeciwko Institut national d'assurance maladie-invalidité, Rec. s. 1241.

Po trzecie, art. 28 ma przyznawać EUNGiPW uprawnienia do przyjmowania aktów o charakterze nieustawodawczym o zasięgu ogólnym, podczas gdy w świetle art. 290 TFUE i 291 TFUE Rada zgodnie z traktatami nie jest uprawniona do powierzenia takiego uprawnienia zwykłej agencji poza zakresem tych przepisów.

Po czwarte, jeżeli i w zakresie w jakim wykładni art. 28 dokonuje się w ten sposób, że powierza on EUNGiPW uprawnienie do przyjmowania indywidualnych środków dotyczących osób fizycznych lub prawnych, przepis ten naruszałby uprawnienia przewidziane w art. 114 TFUE.

Artykuł 28 może być oddzielony od reszty rozporządzenia w sprawie krótkiej sprzedaży. Jego usunięcie nie naruszyłoby zasadniczo pozostałej części rozporządzenia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 4 czerwca 2012 r. — Jiří Sabou przeciwko Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu

(Sprawa C-276/12)

(2012/C 273/04)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jiří Sabou

Strona pozwana: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z prawa Unii Europejskiej wynika, że podatnik ma prawo do zostać poinformowany o decyzji władz podatkowych w sprawie wystąpienia z wnioskiem o przekazanie informacji zgodnie z dyrektywą 77/799/EWG⁽¹⁾? Czy podatnik ma prawo uczestniczyć w sporządzaniu wniosku skierowanego do innego państwa członkowskiego? Jeżeli podatnik nie wywodzi takich uprawnień z prawa Unii Europejskiej, to czy podobne uprawnienia może mu przyznawać prawo krajowe?
- 2) Czy podatnik ma prawo uczestniczyć w przesłuchaniu świadków w państwie członkowskim, do którego wniosek o przekazanie informacji został skierowany, w ramach rozpatrywania takiego wniosku złożonego na podstawie dyrektywy 77/799/EWG? Czy państwo członkowskie, do którego zwrócono się z takim wnioskiem jest zobowiązane do uprzedniego poinformowania podatnika o tym, kiedy świadek będzie przesłuchiwany, jeżeli występujące z wnioskiem państwo członkowskie zwróciło się o przedstawienie takiej informacji?
- 3) Czy władze podatkowe w państwie członkowskim, do którego zwrócono się z wnioskiem, są zobowiązane — przy przedstawianiu informacji zgodnie z dyrektywą 77/799/EWG — do zawarcia w swej odpowiedzi pewnej minimalnej treści, tak aby jasno wynikało z niej, z jakich źródeł i przy użyciu jakiej metody władze podatkowe państwa, do którego zwrócono się z wnioskiem, uzyskały przekazane informacje? Czy podatnik może zakwestionować prawidłowość przekazanych w ten sposób informacji, na przykład powołując się na uchybienia proceduralne, jakie wystąpiły w poprzedzającym przekazanie informacji postępowaniu w państwie, do którego zwrócono się z wnioskiem? Czy jednak zastosowanie ma zasada wzajemnego zaufania i współpracy, w myśl której informacje przekazane przez władze podatkowe państwa, do którego zwrócono się z wnioskiem, nie mogą być podawane w wątpliwość?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 19 grudnia 1977 r. dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich (Dz.U. L 336, s. 15, polskie wydanie specjalne: rozdział 9 tom 1 s. 63–68)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Koblenz (Niemcy) w dniu 7 czerwca 2012 r. — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Flughafen Frankfurt-Hahn GmbH

(Sprawa C-284/12)

(2012/C 273/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Koblenz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: Flughafen Frankfurt-Hahn GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niezaskarżona decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, przewidzianego w art. 108 ust. 3 zdanie drugie TFUE powoduje, że sąd krajowy w postępowaniu w sprawie skargi o zwrot wypłaconych kwot i zaprzestanie dalszych wypłat jest związany w zakresie oceny charakteru pomocy państwa poglądem prawnym Komisji wyrażonym w decyzji o wszczęciu postępowania?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy działania przedsiębiorstwa publicznego w rozumieniu art. 2 lit. b) pkt i) dyrektywy 2006/111/WE⁽¹⁾, które prowadzi lotnisko, należy z punktu widzenia prawa pomocy państwa uznać za działania selektywne w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE z tego powodu, że są one korzystne tylko dla tych przedsiębiorstw transportu lotniczego, które korzystają z tego lotniska?

- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
 - a) Czy kryterium selektywności nie jest spełnione wówczas, gdy przedsiębiorstwo publiczne prowadzące lotnisko przyznaje wszystkim spółkom lotniczym decydującym się na korzystanie z lotniska w przejrzysty sposób takie same warunki?
 - b) Czy dotyczy to także sytuacji, w której prowadzący lotnisko zdecydował się na określony model prowadzenia działalności (w niniejszej sprawie: współpraca z tak zwanymi tanimi liniami, Low-cost-carrier), warunki korzystania przystosowane są do tego kręgu klientów i z tego względu nie są w tym samym stopniu atrakcyjne dla wszystkich spółek lotniczych?
 - c) Czy dane działanie ma charakter selektywny w każdym razie wówczas, gdy znaczna część ruchu pasażerskiego lotniska na przestrzeni wielu lat związana jest z jedną spółką lotniczą?

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw (Dz.U. L 318, s. 17).